RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 71.033 van 22 januari 1998
in de zaak A. 72.954/VII-15.137.

In zake : de n.v. DE WINTER,
die woonplaats kiest bij
Advocaten M. BOES en W. MERTENS,
kantoor houdende te BERINGEN,
Scheigoorstraat 5

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat I. LAUREYS,
kantoor houdende te BUGGENHOUT,
Provincialebaan 22.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. DE WINTER op 22 januari 1997 ingediend heeft om de vernietiging te vorderen van het besluit van 3 december 1996 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling waarbij het beroep van derden tegen het besluit van 29 september 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant houdende het verlenen van een vergunning aan de verzoekende partij om te Herent, Bijlokstraat 67, een bestaande composteringsinstallatie voor groenafval te veranderen door verhoging van de verwerkingscapaciteit tot gemiddeld 4.800 ton/jaar en maximum 9.600 ton/jaar, wordt ingewilligd en de gevraagde vergunning geweigerd;

Gelet op het arrest nr. 66.728 van 10 juni 1997 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt bevolen;

Gezien de memorie van antwoord van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 18 november 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 januari 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat C. CLUYSMANS die, loco Advocaten M. BOES en W. MERTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat I. LAUREYS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende, wat de gegrondheid van het beroep betreft, dat de verzoekende partij onder meer aanvoert :

> "Als eerste middel wordt aangevoerd dat het bestreden besluit tot stand is gekomen met schending van artikel 52, 3° van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 (VLAREM I), artikel 13 van het decreet van 23 oktober 1991, betreffende de openbaarheid van bestuursdocumenten in diensten en instellingen van de Vlaamse Executieve en artikels 2 en 3 van de wet van 29.06.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

In de uiteenzetting der feiten werd reeds aangestipt dat alle adviezen gunstig waren met betrekking tot het verlenen van de aangevraagde milieuvergunning. Het bestreden besluit zelf geeft toe dat er geen problemen zijn op het gebied van geluidshinder, geurhinder en verkeer, maar ziet enkel een probleem in de mogelijkheid dat het percolaat in het grondwater zou doordringen en het waterwingebied zal bedreigen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat dit standpunt alleen terug te vinden is in het bestreden besluit zelf en door niets onderbouwd wordt in het daaraan voorafgaande dossier en in de uitgebrachte adviezen.

Uit geen enkel feitelijke element blijkt dat de aanwezige bergcapaciteit nl. 1.000 m^3 in het waterbekken plus nog 1.500 m^3 op het terrein zelf ontoereikend zou zijn om het hemelwater dat op het terrein valt, op te vangen zonder dat er een overloop naar (de) nabijgelegen waterwingebied plaatsvindt.

Deze overweging klemt temeer nu het eigenlijke composteringsproces nagenoeg geen percolaat vrij geeft wat betekent dat het water dat zich in het waterbekken bevindt, nagenoeg uitsluitend hemelwater is en zich dus zo goed als niet onderscheidt van het hemelwater dat gewoon naast het waterbekken op de volle grond valt.

Maar, zelfs als men zou veronderstellen dat het water van het terrein in het water(w)ingebied zou kunnen afvloeien, dan nog dient te worden vastgesteld dat het afvloeiende water een bedreiging zou vormen voor de kwaliteit van het grondwater in dat waterwingebied.

In dat verband wordt in het bestreden besluit alleen gewezen op de fosforverbindingen.

Evenwel maakt het besluit daarbij geen onderscheid tussen de gewone fosforverbindingen die geen bedreigingen opleveren voor het grondwater en de fosforverbindingen die uit mest afkomstig zijn en die wel daarvoor een risico kunnen opleveren.

Bovendien is deze fosfor, die dan toch al een zeer laag gehalte vertoont, zoals uit de meetgegevens blijkt, geen bedreiging voor het grondwater door de aanwezigheid van het ijzer aldaar waarmee het zich tot een onoplosbare neerslag bindt.

Zo de minister al wilde veronderstellen dat er een risico bestond van overloping van water van het bedrijfsterrein naar het nabij gelegen waterwingebied en dat het daarin aanwezige fosfor een bedreiging zou kunnen vormen voor de kwaliteit van het grondwater, dan had hij op zijn minst dienen te informeren naar de hoeveelheid fosfor en de vraag in welke mate dat fosfor een probleem zou kunnen opleveren voor het grondwater. Ook op dit punt is er geen enkel gegeven wat de opvatting van de minister kan onderbouwen.

Verzoekende partij wenst erop te wijzen dat in het waterbekken forellen leven die, zoals bij de uiteen-

zetting der feiten aangeduid, zeer gevoelig zijn voor verontreiniging.

Zou dit water derhalve verontreinigd zijn, zoals de minister het aangeeft, dan zouden deze forellen het niet lang uithouden.

De minister baseert zich op blz. 8 van het bestreden besluit op het besluit van de Vlaamse Regering van 27 maart 1985 houdende reglementering van de handelingen binnen de watergebieden en de beschermingszones.

Dit besluit is echter vervangen door het besluit van 1 juni 1995 van VLAREM. (zie art. 7.1.2.1.)

Hoedanook moet worden vastgesteld dat de opvatting van de minister feitelijk onjuist is en geenszins onderbouwd wordt door enig(e) concreet gegeven uit dit dossier of uit de daaraan voorafgaande adviezen.

Het is derhalve tot stand gekomen met duidelijke schending van de in het middel aangehaalde bepalingen";

2. Overwegende dat de repliek van de verwerende partij als volgt kan worden samengevat :

- de toepassing van milieutechnische criteria zoals terug te vinden in de Vlarem-reglementering maakte het voor de minister onmogelijk om de gevraagde uitbreiding toe te staan;
- de vergunning moet worden geweigerd indien geen milieuvoorwaarden denkbaar zijn om het risico op overdreven geurhinder tot een aanvaardbaar niveau terug te brengen;
- het feit dat de beoogde uitbreiding niet verboden is betekent niet dat de vergunning moet worden afgeleverd. De uitbreiding betreft een gevoelige capaciteitsverhoging van een inrichting die gelegen is op 150 m van een pompstation voor grondwaterwinning ten behoeve van de openbare drinkwatervoorziening. De afschaffing van dwingende verbodsbepalingen in het recente Vlarem II laat onverkort het verbod bepaald bij Besluit van de Vlaamse regering van 27 maart 1985 houdende reglementering van de handelingen binnen de waterwingebieden en de beschermingszones tot (al dan niet rechtstreekse) lozingen van een aantal gevaarlijke stoffen, waaronder ook organische fosforverbindingen;

- het Vlarem maakt geen onderscheid tussen GFT- en groenafval. Wanneer de gevraagde vergunning zou worden verleend impliceert deze eveneens de verwerking van GFT-afval, ongeacht of dit type alval thans al dan niet door de verzoekende partij wordt gecomposteerd;
- de gevraagde vergunning houdt een maximale begrenzing in van de tonnage te verwerken groenafval. Verzoekster zelf sluit in haar verzoekschrift niet uit dat bij verwerking van een kleinere hoeveelheid groenafval dan deze maximaal door haar beoogd, zij zich met een percolaatwateroverschot en hieruitvolgende overloop van het wateropvangbekken naar de nabijgelegen weilanden geconfronteerd zal zien;
- de gunstige adviezen hebben niet de gerechtvaardigde twijfel kunnen wegnemen dat de beoogde uitbreiding aanleiding zou kunnen geven tot overdreven milieuhinder;

3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord aanvoert dat het Vlarem wel een onderscheid maakt tussen GFT- en groenafval, dat de vergunning niet slaat op GFT-afval, dat de installatie van de verzoekende partij technisch niet geschikt is voor de verwerking van GFT-afval en dat uit de praktijk blijkt dat de beoogde uitbreiding geen aanleiding zou geven tot overdreven milieuhinder;

4. Overwegende dat het middel gegrond is om de hieronder uiteengezette redenen.

4.1. Het bestreden weigeringsbesluit blijkt op volgende overwegingen gesteund :

> "Overwegende dat wat het aspect grondwater betreft, in de voormelde gunstige adviezen van de afdeling Milieuvergunningen en van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie wordt gesteld dat het volledige terrein is uitgevoerd met een betonverharding en er geen risico bestaat op doorsijpeling van percolaat

naar het grondwater waardoor deze inrichting geen bedreiging vormt voor het nabijgelegen waterwingebied;

dat in dezelfde adviezen wordt toegelicht dat het gaat om een uitbreiding van een bestaande vergunde inrichting 2de klasse naar een eerste klasse-inrichting; dat de oorspronkelijke aanvraag nog werd ingediend op 16 november 1992, dus voor het van kracht worden van (de vroegere) titel II van het Vlarem op 1 januari 1993; dat voormelde titel II van het Vlarem door de Raad van State werd vernietigd op 16 maart 1995; dat bij besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 (B.S. van 31 juli 1995) de nieuwe titel II van het Vlarem in voege is getreden op 1 augustus 1995; dat in toepassing van artikel 1.1.2. van titel II van het Vlarem bovenvermelde inrichting een bestaande inrichting betreft; dat in toepassing van artikel 3.2.2.2., § 1 van titel II van het Vlarem bovenvermelde aanvraag een aanzienlijke uitbreiding betreft (capaciteit stijgt meer dan 100 %); dat bijgevolg hierdoor de voorwaarden gelden voor nieuwe inrichtingen; dat bovenvermelde aanvraag verenigbaar is met de bepalingen van Afdeling 5.2.1. en Subafdeling 5.2.2.3. van titel II van het Vlarem;

dat ten aanzien van voormelde gunstige adviezen van de afdeling Milieuvergunningen en van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie dient opgemerkt dat het feit dat in de huidige titel II van het VLAREM geen dwingende verbodsbepalingen zijn opgenomen voor de vestiging of aanzienlijke uitbreiding van een composteerinstallatie met bijhorende opslag van compost, onverlet laat het bestaan van het milieutechnisch risico voor grondwaterverontreiniging; dat bij besluit van de Vlaamse regering van 27 maart 1985 houdende reglementering van de handelingen binnen de watergebieden en de beschermingszones een reeks van handelingen zijn verboden binnen de beschermingszone type III; dat het hier inzonderheid gaat om 'het direct of indirect lozen, uitstrooien, deponeren, opslaan op of in de bodem, het vervoeren van stoffen van lijst I'; dat deze lijst I-stoffen o.a. organische fosforverbindingen omvatten; dat het feit dat het volledige terrein is uitgevoerd met een betonverharding geen voldoende waarborg inhoudt om te voorkomen dat er accidenteel toch percolaat doorsijpelt naar het grondwater; dat deze inrichting - zoals overigens ook reeds in het vernietigde ministerieel besluit van 3 april 1995 werd gesteld - wel degelijk een bedreiging vormt voor het nabijgelegen waterwingebied;

Overwegende dat de bezwaren aangehaald door de beroepindiener als volgt kunnen worden geëvalueerd :

- wat de milieuhygiënische aspecten betreft, blijft er zoals nader toegelicht in voorgaande overwegingen, een bedreiging voor de

verontreiniging van het grondwater van de nabijgelegen grondwaterwinning";

4.2. In het bestreden besluit wordt verwezen naar het besluit van de Vlaamse regering van 27 maart 1985 houdende reglementering van de handelingen binnen de waterwingebieden en beschermingszones. Ook in haar repliek op het middel beroept de verwerende partij zich op dit besluit.

Volgens de aanhef van het bestreden besluit ligt de inrichting in een beschermingszone type III, en inzonderheid zou het gaan om "het direct of indirect lozen, uitstrooien, deponeren, opslaan op of in de bodem, het vervoeren van stoffen van lijst I". De bedoelde lijst-I-stoffen zijn in casu volgens het bestreden besluit "organische fosforverbindingen".

Artikel 4 van het bedoelde besluit van de Vlaamse regering van 27 maart 1985, zoals het werd gewijzigd bij artikel 7.1.2.1. van Vlarem II, luidt als volgt :

"Art. 4. [In de beschermingszones type III zijn de volgende handelingen verboden :
1° het inrichten van stortplaatsen;
2° het direct lozen van stoffen van lijst I of II;
3° het indirect lozen, deponeren, opslaan op of in de bodem, uitstrooien en het vervoeren van stoffen van lijst I of II, uitgezonderd indien :
- bedoelde stoffen slechts in zulk een geringe hoeveelheid en concentratie de stoffen van lijst I of II bevatten, dat elk gevaar voor een verontreiniging van het ontvangende grondwater nu of in de toekomst is uitgesloten. De Vlaamse regering kan voor elke stof van lijst I of II deze hoeveelheid en concentratie vaststellen;
- bedoelde stoffen nodig zijn voor de produktie van drinkwater;
- het de opslag van koolwaterstoffen betreft, voor zover de opslagtank voldoet aan de bepalingen van titel II van het Vlarem;
- bedoelde stoffen nodig zijn voor een normale bemesting van landbouwgronden, voor zover de bemesting gebeurt overeenstemming de bepalingen van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de

verontreiniging door meststoffen en zijn uitvoeringsbesluiten.]
- Tekst conform B.S. : lees «gebeurt in overeenstemming met de» i.p.v. «gebeurt overeenstemming de»
- Vervangen bij art. 7.1.2.1. B. Vl. Reg. 1 juni 1995, B.S., 31 juli 1995, inwerkingtreding : 1 augustus 1995".

In bijlage bij het voornoemde besluit van de Vlaamse regering vindt men onder meer lijst I, en onder punt 2 van die lijst vindt men de "organische fosforverbindingen".

Het geciteerde artikel 4 stelt echter uitdrukkelijk dat opslag en dergelijke meer wél kunnen worden toegestaan indien de bedoelde stoffen (in casu organische fosforverbindingen) in zulke geringe hoeveelheid en concentratie voorkomen dat elk gevaar voor een verontreiniging van het ontvangende grondwater nu of in de toekomst is uitgesloten.

In het bestreden besluit wordt de mogelijke toepasselijkheid van die uitzondering niet eens onderzocht; in het advies van de OVAM staat te lezen dat het risico op bodemverontreiniging minimaal is.

Bovendien wordt in de adviezen van de afdeling milieuvergunningen en van de gewestelijke milieuvergunningscommissie gesteld dat er geen risico bestaat op doorsijpeling van het percolaat naar het grondwater waardoor de inrichting geen bedreiging vormt voor het nabijgelegen waterwingebied. Het is niet duidelijk op grond van welke elementen de verwerende partij ertoe gekomen is te stellen dat er wel een risico op grondwaterverontreiniging is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 3 december 1996 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling waarbij het beroep van derden tegen het besluit van 29 september 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant houdende het verlenen van een vergunning aan de n.v. DE WINTER om te Herent, Bijlokstraat 67, een bestaande composteringsinstallatie voor groenafval te veranderen door verhoging van de verwerkingscapaciteit tot gemiddeld 4.800 ton/jaar en maximum 9.600 ton/jaar, wordt ingewilligd en de gevraagde vergunning geweigerd.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Artikel 3.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig januari 1900 achtennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

V. WAUTERS. **M.-R. BRACKE.**